

Arrest

**nr. 53 180 van 16 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LĚEN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Babakashat. U heeft uw ouders nooit gekend. Na uw geboorte werd u door hen afgestaan en kwam u in een pleeggezin terecht. U nam hierbij de familienaam over van uw pleegvader. Uw pleegouders waren van Armeense origine, daar waar uw biologische ouders, zo vernam u later, van joodse origine waren. Uw pleegmoeder stierf toen u slechts vijf jaar oud was. Twee jaar later, in 1994, werd u door uw pleegvader naar een weeshuis in Jerevan gebracht. In 1998 stierf ook uw pleegvader. U verbleef in het weeshuis tot 2005, het jaar dat u meerderjarig werd en voor de legerdienst werd opgeroepen.

Na uw legerdienst kon u bij het weeshuis niet meer terecht voor opvang en sindsdien had u geen vast adres meer. U verklaarde dat u omwille van uw joodse origine in Armenië overal gediscrimineerd werd, ondermeer tijdens uw verblijf in het weeshuis en tijdens uw legerdienst. Na uw legerdienst ging u op zoek naar werk. Pas na lang zoeken vond u werk in een carwash (genaamd Sonax). De eigenaar van deze carwash was Mher Sarkisian, een neef van de president. Deze persoon nam uw documenten, waaronder uw paspoort, af en verplichtte u gratis voor hem te werken. U verkreeg er louter kost en inwonen.

In augustus 2008 was u er toevallig getuige van hoe Sarkisian zijn vennoot doodschoot. Deze persoon had Sarkisian eerder opgelicht voor een riant bedrag. Toen u dit zag gebeuren vluchtte u onmiddellijk. U slaagde er daarbij nog in uw geboorteakte en militair boekje terug te stelen. U verborg zich een poos in een park, ging daarna naar het busstation en nam er een taxi naar Tbilisi. Vanuit Tbilisi reisde u door naar Batumi waar u de boot nam naar Itsjilevsk (Oekraïne). Hier aangekomen werd u in een minibus naar België gebracht. Uw reis werd op voorhand geregeld en gefinancierd door een medewerkster van het weeshuis met wie u een goede band had. Op 23/09/2009 kwam u aan in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte, uw militair boekje, de overlijdensaktes van uw ouders en een attest van het weeshuis voor.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op twee motieven zijnde enerzijds de discriminatie omwille van uw joodse origine en anderzijds uw getuigenis van een moord, gepleegd door een neef van de president.

Wat het eerste motief betreft wordt vastgesteld dat u niet aannemelijk kan maken van joodse origine te zijn en aldus op basis hiervan gediscrimineerd te zijn. Zo legt u vooraleerst geen enkel bewijs voor van deze origine. Daarnaast vermeldt uw geboorteakte, die door u werd voorgelegd, Yeghiazaryan Seriozja en Safaryan Zemfira, beide van Armeense origine als zijnde uw ouders. Uit niets blijkt dat zij niet uw biologische maar uw pleegouders zouden zijn. U legt hieromtrent geen bijkomend bewijs voor. Meer nog, ook uit uw militair boekje blijkt dat u van Armeense origine bent (zie p. 2 militair boekje). Verder werden, in uw opeenvolgende verklaringen over uw biologische ouders van joodse afkomst, meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld.

Zo gaf u verschillende verklaringen op over de manier waarop u vernomen had dat uw ouders van joodse origine waren. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u, op de vraag naar uw ethniciteit, dat u in het weeshuis werd verteld dat u het kind was van een joods koppel (verklaring DVZ punt 6). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat men in het weeshuis niet wist dat u van joodse origine was. U beweerde dat u het nieuws via een tante had vernomen (CGVS p.13-14). U werd met beide verklaringen geconfronteerd en beweerde dat in het weeshuis niemand van uw origine op de hoogte was maar dat weeskinderen u, op basis van hun eigen conclusies, zeiden dat u jood was (CGVS p.14). Deze bewering heft de tegenstrijdigheid niet op.

Daarnaast werd vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen over de identiteit van uw biologische ouders onverenigbaar zijn. Zo verklaarde u ten eerste voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u noch de naam van uw vader noch die van uw moeder kent (verklaring DVZ punt 12). Voor het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer dat u wel de voornaam van uw moeder kent. Zo had u gehoord dat uw moeder Sveta heet (CGVS p.13). U beweerde daarbij dat u later het archief van de kraamkliniek, waar u was geboren had geraadpleegd. U had daarbij teruggevonden dat een Sveta, van joodse origine, op uw geboortedatum was bevallen. Nu, los van de vastgestelde discrepantie inzake uw kennis van de identiteit van uw ouders, moet gesteld worden dat uw onwetendheid over hun volledige identiteit weinig geloofwaardig is. Dit om twee redenen: het feit dat u inzage had in het archief van de kraamkliniek en uw bewering dat uw tantes en uw burens van de volledige identiteit wel op de hoogte waren (CGVS p.13). Langs beide kanalen had u, met andere woorden, aan deze informatie kunnen komen en kan aldus redelijkerwijze worden verwacht dat u de namen van uw biologische ouders zou kennen.

Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de situatie voor personen van joodse origine in Armenië niet van die aard is dat zij er toe genoodzaakt worden om het land te verlaten en beroep te doen op internationale bescherming. Vertegenwoordigers van minderheden geven immers aan in het algemeen geen discriminatie te ondervinden van de zijde van de Armeense bevolking. Verder toont deze informatie aan dat er het laatste jaar geen melding was van antisemitisch geweld of vandalisme, dat in het algemeen blijkt dat antisemitische uitlatingen er zeldzaam voorkomen, en dat de Armeense overheid maatregelen neemt bij eventuele antisemitische incidenten.

Deze vaststellingen maken dat u uw joodse origine en de problemen die u ten gevolge hiervan zou ondervonden hebben niet aannemelijk kan maken.

Wat uw tweede motief betreft (de tewerkstelling bij Mher Sarkisian en de moord op diens vennoot) wordt vastgesteld dat u ook hier geen enkel bewijs van aanbrengt. Daarbij wordt opgemerkt dat uit het bovenstaande blijkt dat er aan uw verklaringen niet zondermeer geloof kan worden gehecht. Er wordt geconstateerd dat u uw getuigenis van de moord, zijnde de onmiddellijke aanleiding van uw vertrek uit Armenië, niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat u bang was dat Sarkisian u in België zou vinden en u daarom deze feiten verzweeg (CGVS p.12). Welnu, er wordt hieromtrent vastgesteld dat u niet kon verduidelijken waarom u deze feiten wel voor het Commissariaat-generaal maar niet voor de Dienst Vreemdelingenzaken kon kenbaar maken (CGVS p.15). Daarnaast blijkt dat u deze nieuwe feiten onvoldoende uiteenzet opdat zij geverifieerd zouden kunnen worden. Zo weigert u de naam van het slachtoffer te geven, naar uw verklaring tevens uit angst voor represailles (CGVS p.11; 15-16). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uw houding valt aldus niet te rijmen met het bestaan in uw hoofde van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire beschermingsdefinitie. U beweerde daarbij zelf dat de omstandigheden van zijn dood (door Mher Sarkisian doodgeschoten in de carwash) niet overeenkomen met de berichten in de pers (een andere dader en een andere setting). U beweerde dat deze berichten onjuist waren en dat Sarkisian het zo gedaan had alsof het leek dat een ander schuldig was (CGVS p.15). Met andere woorden, u geeft zelf aan dat de informatie in de media strijdig is met uw verklaringen. Dit maakt uw bewijslast nog groter. Aangezien u geen enkel bewijs aanbrengt en onvoldoende informatie levert om uw verklaringen te staven dient te worden geconcludeerd dat u dit motief niet aannemelijk maakt.

Er werd eveneens vastgesteld dat u niet kon verduidelijken op welke wijze u naar België kon reizen gezien uw verklaarde gebrek aan geldige reis-en/of identiteitsdocumenten (CGVS p.4). U gaf wat dit betreft vage en verwarde verklaringen. Zo beweerde u dat de smokkelaar aan de grens met Polen alles regelde zonder dat u hierbij tussenkwam. Enerzijds beweerde u dat de smokkelaar papieren voor u had gemaakt (welke wist u niet), anderzijds beweerde u dat de smokkelaar mogelijk geld betaalde aan de grenswachters (CGVS p.10). Kortom, de manier waarop u deze grenzen kon passeren blijft onduidelijk. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die werden gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De documenten die u aanbracht zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw geboorteakte werd hierboven reeds vermeld. Uw militair boekje, de overlijdensaktes van uw ouders en het attest van het weeshuis leveren geen bewijs van problemen die u zou hebben ondervonden vanwege uw joodse origine of vanwege Mher Sarkisian.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middelonderdeel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker in essentie aanvoert dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus werd geweigerd. De motivering van de bestreden beslissing, zo stelt hij terecht, kan worden onderverdeeld in drie delen, een eerste betreffende zijn Joodse origine, een tweede met betrekking tot de tewerkstelling bij de neef van de president en de moord op diens vennoot en een derde aangaande zijn reistraject.

2.5. Een eerste motief in de bestreden beslissing heeft in eerste instantie betrekking op de tegenstrijdigheden die verzoekers relaas omtrent zijn Joodse origine aantasten. De Raad is van oordeel dat dit onderdeel van de motivering mogelijk van ondergeschikt belang is. Verder in de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de situatie voor personen van Joodse origine in Armenië niet van die aard is dat zij ertoe genoodzaakt worden om het land te verlaten en beroep te doen op internationale bescherming. Dit motief zal derhalve eerst worden onderzocht.

2.6. Het mapje landeninformatie dat zich in het administratief dossier bevindt, bevat drie documenten, uitgaande van de ECRI (European Commission against Racism and Intolerance), UNHCR en de Nederlandse directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken, Afdeling Asiel- en Migratiezaken. De rapporten maken melding van het efficiënte Armeense -soms ambtshalve-overheidsoptreden inzake antisemitische incidenten, van het feit dat vertegenwoordigers van de Joodse gemeenschap aangaven dat antisemitische uitlatingen eerder zeldzaam zijn en dat in het onderwijs de nodige aandacht wordt besteed aan de Holocaust (Second report on Armenia, 30 juni 2006); dat in het jaar 2009 geen antisemitisch geweld of vandalisme werden gemeld (UNHCR 2009 Country reports on Human Rights Practices - Armenia); dat de Armeense grondwet nationale minderheden het recht geeft hun culturele tradities, godsdienst en eigen taal in ere te houden en dat vertegenwoordigers van minderheden hebben aangegeven in het algemeen geen discriminatie te ondervinden van de Armeense bevolking (Algemeen Ambtsbericht Armenië, 23 januari 2009). Tegenover deze eenduidige informatie, afkomstig van verschillende bronnen, herhaalt verzoeker dat hij zowel in het weeshuis als in het leger werd gediscrimineerd omwille van zijn afwijkende fysionomie, dat zijn origine voldoende is om te worden gepest en het voorwerp uit te maken van discriminatie. Bovendien is het feit dat hij tot een kwetsbare groep behoort er ook weer aanleiding toe dat hij werd uitgebuit door de neef van de president.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een herhaling van zijn asielrelaas. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en op grond waarvan de verwerende partij genoegzaam kon besluiten dat de situatie van de Joodse gemeenschap in Armenië niet van die aard is dat zijn leden zich zouden moeten beroepen op internationale bescherming te weerleggen. In die optiek is het motief inzake de

geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn vermeende Joodse origine overtuigend, zodat het al dan niet gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een andere beslissing en verzoeker geen belang heeft bij het middelonderdeel waarin hij het tracht te weerleggen.

2.8. Verzoeker geeft voorts zelf aan dat hij Armenië vooral verliet omwille van zijn vrees op represailles door de neef van de president omwille van het feit dat hij kon worden beschouwd als een genante getuige. Met betrekking tot het feit dat hij niet de volledige waarheid heeft verteld op de Dienst Vreemdelingenzaken, doet verzoeker gelden dat dit werd ingegeven door zijn enorme angst en dat men moet rekening houden met de psychologie van iemand als hij, die als wees is opgegroeid, het daar alleen heeft moet redden en ook daar al werd gepest. De familie van de president heeft enorme macht en verzoeker vreest om nog steeds problemen te krijgen, zelfs in België. Pas na zijn aankomst in België heeft hij vertrouwen gekregen in de asielprocedure en pas op het Commissariaat-generaal heeft hij durven praten over de problemen die hij heeft gekend met de neef van de president. Uit angst voor represailles weigerde hij ook de naam van het slachtoffer uit te spreken. Verzoeker geeft toe dat er in de pers berichten zijn verschenen die spreken over een andere dader en andere setting van de moord, terwijl hij niet in staat is een bewijs te leveren, omdat over deze feiten geen bewijsstukken bestaan die binnen zijn bereik liggen. Voorts verwijst hij naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen die betrekking heeft op een asielzoeker die fraude pleegde, om daaruit af te leiden dat ook in zijn hoofd de impact van zijn doodsangst niet te onderschatten was, zodat er geen sprake kan zijn van moedwillige fraude. Verzoeker heeft immers, zo stelt hij, geen natuurlijke neiging om vertrouwen te hebben in overheden, gezien zijn verleden in Armenië, en werd gedreven door doodsangst, nl. de angst voor represailles. In een andere beslissing oordeelde de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dat men niet het onderzoek van de cruciale vraag mag vergeten, met name de vrees voor vervolging, zo doet hij ten slotte gelden, en dezelfde leerstellingen moet worden toegepast op zijn dossier.

2.9. In eerste instantie benadrukt de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak geen precedentswaarde heeft. Elke asielaanvraag moet immers individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat zijn aanvraag voldoet aan de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus, opdat de bevoegde overheid het verzoek kan beoordelen in het licht van alle relevante gegevens. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag derhalve worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste moment waarop hem dit wordt gevraagd, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Van verzoeker kon dus in alle redelijkheid worden verwacht dat hij de feiten, die hij nu zelf bestempelt als doorslaggevend, in de vragenlijst zou vermelden. De angst voor represailles kan bezwaarlijk worden aangenomen als vergoelijking voor de vaststellingen die door de verwerende partij in de bestreden beslissing werden gedaan. Zoals deze laatste terecht in zijn nota doet gelden, is het indienen van een asielaanvraag op zich al een uiting van vertrouwen in de overheid van het onthaalland en de bescherming die die overheid zou kunnen bieden. De vaststelling dat verzoeker de feiten die de directe aanleiding tot zijn vertrek zouden zijn geweest, niet heeft vermeld bij de dienst Vreemdelingenzaken, ondermijnt zijn geloofwaardigheid op fundamentele wijze.

2.10. Deze vaststelling dringt zich des te meer op nu verzoeker geen enkel bewijs kan bijbrengen van deze feiten, terwijl de bewijslast in beginsel bij hem berust en hij, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet immers ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Verzoekers loutere bewering dat over de feiten geen bewijsstukken bestaan die binnen zijn bereik liggen doen geen afbreuk aan die vaststelling. Meer nog, verzoeker ontkent niet dat de informatie die hij geeft strijdig is met de berichtgeving in de media. Dit klemt des te meer nu hij ook wat het derde in de bestreden beslissing opgenomen motief in verband met zijn reistraject in zijn verzoekschrift toegeeft dat hij niet de waarheid heeft verteld. Desbetreffend stelt hij dat hij op 20 april heeft gereisd met het vliegtuig en in het bezit van zijn eigen officiële paspoort, en een asielaanvraag heeft ingediend nadat bleek dat hij niet in Nederland - waar hij verbleef bij een familie die hem in 1999 al had opgevangen - kon blijven. Verzoeker verwijst opnieuw naar rechtspraak waaruit blijkt dat moet worden nagegaan welke precies de redenen waren van de valse verklaringen, zodat die niet automatisch kunnen leiden tot een weigeringsbeslissing. Ter zake verwijst de Raad andermaal naar hetgeen reeds sub 2.9. werd gesteld: de houding die verzoeker heeft

geëtaleerd tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag valt op geen enkele wijze te rijmen met de medewerkingsplicht die van hem wordt verwacht en ondermijnt zowel zijn geloofwaardigheid als persoon en de waarachtigheid van zijn asielrelaas volledig. Het bijbrengen door verzoeker van een afschrift van zijn paspoort kan geen soelaas brengen: het bevestigt alleen de onwaarachtigheid van zijn verklaringen: verzoeker verklaarde immers dat hij zijn paspoort, uitgereikt op 24 december 2003, in 2005 aan zijn baas had gegeven en het niet meer had teruggekregen, op die manier wou zijn baas beletten dat hij het land zou verlaten (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 3, p 4).

2.11. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij genoegzaam, op grond van een correcte en afdoende motivering heeft kunnen besluiten dat verzoeker er, wegens de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, niet in is geslaagd zijn vrees in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Het middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker hem, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad stelt evenwel vast dat hij daartoe geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS